

ВОГОНЬ ОРЛИНОЇ РАДИ

ч. 85 липень – вересень 1990

КОНФЕРЕНЦІЯ Українських Пластових Організацій

Австралія — Аргентина — Велика Британія — США — Канада — Німеччина

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

ОРЛИНИЙ КРУГ

"ВОГОНЬ ОРЛИНОЇ РАДИ" - журнал новацьких виховників.

Виходить кварталюно

Ч. 85.

Липень - Вересень 1990.

Редагує колегія в складі: Денис Беднарський, Оксана Винницька, Орест Гаврилюк, Стаха Гойдиш, Надя Кулинич, Теодосій Самотулка, Христя Санторе, Іван Франів, Андріянна Шука

(це місце для Тебе, Братчику/Сестричко!)

Відповідальний редактор - Сірий Орел Орест

Рисунок на обгортці мистця М. Григоріва

Видбито офсетом у Філадельфії. Наклад 250 прим

Ціна поодинокого числа: 2.50 дол. Річна передплата: 10.00 дол.

Всі права застережені.

Copyright by Plast, Ukrainian Youth Organization, Inc.

Printed in U. S. A.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ
Orest Hawryluk, M. D.
321 Linden Drive
Elkins Park, PA 19117
U. S. A.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ.
Denys Bednarsky
35 Marsac Pl.
Newark, NJ 07106
U. S. A.

ЦЕ ЧИСЛО УФУНДУВАЛА РОДИНА Й ПРИЯТЕЛІ СВ. П. БР. СЛАВКА КРАВСА

ФУНДАТОРИ "ВОГНЮ ОРЛИНОЇ РАДИ":

Сіра Орлиця Стаха Гойдиш
Головна Пластова Булава
2-ий Курінь УПС "Ті, що Греблі Рвуть"
Крайова Пластова Старшина З. С. А.
Батага Бурлаків
10-ий Курінь УПС "Чорноморці"
Великий Пл. Курінь "Хмельниченки"
Сіри Орли Людмила і Петро Дармограй
20-ий Курінь УПС "Лісові Мавки"
Родина і приятели св. п. бр. Славка Кравса

3-ий Курінь УПС "Лісові Чорти"
Пластова Станція Чикаго
Пл. сен. В. і Д. Гойдиші
Загін "Червона Калина"
Пластова Станція Нью-Йорк
Крайова Пл. Старшина Канада
Сірий Орел Орест Гаврилюк
26-ий К. УПС "Верховинки"

ХТО ЧЕРГОВИЙ?

Вогонь Орлиної Ради

1

ДОРОГІ БРАТЧИКИ Й СЕСТРИЧКИ!

Новий текст Новацького Закону, який буде уведений вкоротці, буде складатися з п'ятьох точок, а з них третя звучить: *"Новак робить добрі учинки"*. Отже те, що ми звикли називати "добрим ділом", але правильно в українській мові треба казати: "добрий учинок".

Традиція добрих учинків прийшла до нас зі скавтіngu. І до сьогодні залишилася вона традицією, а то й обов'язком для скавтів усього світу. Вона впливає з другого Головного Обов'язку Пластунa, яким є поміч іншим. І коли кожного дня кожний скавт і скавтка, а їх є в світі мільйони, робить щось доброго, то ясно, що світ ставатиме що раз кращим, а життя людства в ньому що раз то легшим.

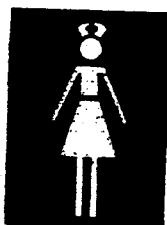
А як у нас з добрими вчинками? Чи кожний і кожна з нас пам'ятає про той щоденний обов'язок? Чи дбаємо, щоб кожна дитина, яка приходить до Пласту знала зразу з першого дня, що має робити кожного дня щось доброго, що щоденний добрий учинок є тим, що відрізняє пластунство від звичайних собі хлопців і дівчаток?

Пригадуймося над користями з добрих учинків, робім їх самі й передаваймо цей чудовий звичай нашому новацтву!

Щиро вітаю Вас:

СКОБ!

Сергій Орел Орел

МУДРІСТЬ СІРИХ ОРЛІВ

Старий Орел

НОВАЦЬКІ ПРОБИ

Новацька виховна програма незвичайно глибока й багата. "Напрямні виховання новаків" зовсім виразно говорять про те, якими ми хотіли б наших дітей бачити. Ми стараємося досягнути нашу мету різними способами та заходами.

Новацькі проби - це один із засобів нашого виховання новаків, який входить в основу виховної програми. З точки зору виховника треба розуміти пробу, як важливий чинник у вихованні та школенні новака, що діє від зложення заяви вступу до складення першої проби згл. від проби до чергової проби; з точки зору новака, як іспит-передумову одержання тої чи іншої відзнаки. Загал виховників схоплює пробу як іспит, не беручи до уваги розуміння її новаком і дискутуючи часом, чи проба діє весь час /ширше поняття/, чи вона обмежується до самої перевірки знання вимог проби /вужче поняття/.

Та перш за все треба відповісти собі на питання, чи проби є доцільні, чи з уваги на іспити Пласт не уподібнюється до школи, чи не краще лише бавитися з дітьми більш чи менш вміло імпровізуючи заняття. Для садочкових дітей це вистарчає, те для новаків - школярів цього вже мало. Практичні мотиви організаційного та ді-

яльностевого порядку вимагають розподілити новаків більш заавансованих від тих, що шойно вступили до Пласту. Це зрізничкування ставить вимогу відмінності змісту зайнят'я різних груп і перевірки знань новаків в формі проб, які унагляднюють новакові його ріст, що являється важливим чинником включаючим і задержуючим даного осібняка в гурті. Сьогодні вже доцільність проб у Пласті безспірна. Одначе не в усіх виховників підхід до проб правильний, а звідси новацькі виховники уподібнюють проби до шкільних. Суттєва різниця між шкільним іспитом а новацькою пробом в підході й формі. Ми в Пласті придержуємося підчас переведення проб напрямної, яка виразно говорить, що новак може скласти пробу тоді, коли на основі підготовчих заходів він, а в першу чергу новацький виховник є переконаний, що новак пройде пробу успішно. Звідси факт допущення до проби важливіший за саму пробу. Практично можна згори виключити нездання проби новаком. Якщо новак на пробі виказується незнанням з обсягу проб, виключаючи інші психологічні моменти, - ми сміло можемо сказати, що це вина впорядника, який не підготував новака якслід і допустив його до проби. Мені здається, що пробу складає не новак, а виховник, бо проба відзеркалює досягнення впорядника по лінії морально-етичного, національно-державного виховання і т.д. новаків, бо проба говорить, на скільки виховник совісно й вміло працював з дітьми. При такому розумінні наші проби зовсім відбігають від шкільних і вони є нічим іншим, як тільки пробом на вміння зосередити увагу новаком на даній відомій йому речі.

З черги насуваються до розв'язання питання, чи новацьку пробу маємо уважати за увесь час діючу /ширше розуміння/, чи лише за іспит /вужче розуміння/. Перша інтерпретація проби - це підхід до проби новацьким виховником. У пробі знаходить свій вияв цей підхід лише в вимогах допущення до проби. Друга інтерпретація - це підхід до проби новака, який хотів би добути пробу, щоб одержати відзнаку. І саме так, а не інакше будемо підходити до реалізації проб, бо це підхід реальний, життєвий. І нам не має зміслу штучно й насильно накидати такі чи інші теоретичні погляди. Виходячи з цієї точки зору, ми можемо сказати, що новацькі проби - це кінцевий ефект підготовки до проби, що триває певний проміжок часу, в якому виховник реалізує "напрямні виховання новаків" за допомогою то наглядних, то непомітних для новака заходів, в яких новак бере участь, тобто переживає і набуває тих чи інших впливаючих знутри привычок /яких розуміння прийде з віком/, знання та вміння - основи для такої, а не іншої поведінки новака.

Залишається ще до обговорення питання вимог проб: Напрямні виховання, які призначені виключно для новацького виховника, реалізує новацький виховник у часі підготовки до проби. Вимоги новацьких проб є призначені так для новацького виховника, як для новака. У виду того вимоги проб своєю формою і змістом ідуть по лінії способу думання новака /проба-іспит, унагляднення росту новака/, й тому вони є конкретні. Переконливим для новака є виконання певного завдання. Вимоги морального змісту входять в обсяг передумов допущення до проби.

Реалізація вимог проб мусить бути ведена виховником під кутом вироблення та закріплення у новака переконання, хоч і не зовсім ще свідомого, що всі ці вимоги не є лише передумовою до складання проби, але їх треба приміняти в житті, бо вони впливають з життєвих потреб. В кінцевому ефекті - поведінка новака стане коректною і то не лише на сходинах, тобто в пластовій домівці, але всюди: дома, на вулиці, в лісі чи деінде, що й є нашим бажанням, бо ми розумно й вміло підійшли до реалізації наших завдань у Пласті.-

Старий Оред

У принагідній зустрічі з новацьким виховником-юнаком зайшла розмова про працю з новачатами. Дві інформації, які я почув, спонукали мене написати подані внизу пропозиції.

Перша інформація - ми одержуємо застарілі матеріали й вони не сприймаються добре новачатами.

Друга інформація - підхід до новаків є незадовільний, як також і метода праці. Виховники ставляться до новаків як до малих дітей, а вони часом більше знають про деякі речі як виховники. Для прикладу - "майстрування" виглядає так: виховники дають новакам папір і олівець і кажуть рисувати, що собі бажають.

Рисунки є корисне заняття і може дати в результаті виховникові багато до думання, а це - які є їхні зацікавлення, а також може навчитися дещо і про те, як новачки сприймають братчика чи сестричку, як виховника/виховницю, коли побачать себе на рисунку. Але приклад юного виховника відносився не до рисунка, але майстрування. Іншими словами, згаданий виховник висловив свою опінію щодо недостатнього зацікавлення деякими новацькими виховниками працею з новачками, а також незадовільними методами праці.

З уваги на те, що мені доводиться оформлювати матеріали для засвоєння новачатами "Новацького закону", я радий був би почути від сестричок і братчиків опінії щодо матеріалів, які одержують від гніздових; які матеріали вони хотіли б мати для підвищення якості їх праці з новачками.

Я вірю, що висловлені на сторінках В.О.Р. опінії виховників щодо матеріалів і методів праці принесуть користь для виховників і їхніх вихованків.

ЩО РОЗКАЖЕМО

НОВАЦТВУ?

ПРИГОДА КНИЖКИ

На полиці лежала книжка. Вона здивовано гляділа на незвичайний рух у Романовій хаті. Перед хату заїхала вантажна автомашина. Якісь чоловіки вносили до кімнати модерну хатню обстановку. Старі стільці, лавки, а навіть чорне піаніно, що стояло стільки літ у тій кімнаті, знесли до льоху. Книжка з жалем пращала образи і велике старе дзеркало, в якому що ранку бачила себе зі своєї полицки.

-А що ж буде, як і цю полицку заберуть?- думала книжка і серце в неї забилося живіше.

Того вечора ніхто не мав часу думати про неї. Книжка бачила, що всі з захопленням приглядалися якійсь блискучій скрині з великим срібним оком. Всі нараджувалися, де вибрати для неї найкраще місце у вітальні.

Настав вечір. У кімнаті зробилося темно.

До вітальні почали сходитися гості і засіли на м'яких кріслах. Книжка почувала, що батьки Романа купили новий кольоровий телевізор.

Велика скриня (так книжка називала телевізор) заговорила. На її екрані з'являлися якісь постаті, яких книжка перед тим не бачила, швидко мчали авта, часту чути було стріли, видно було вуличну біжку, крикливо гуділа сирена, хтось когось ловив, за кимось стріляли. Книжка з переляку закрила очі і заховалася в темний куток.

На полиці біля книжки лежав ядро розмальований журнал. Книжка легко доткнулася його і прошептала:

-Сусіде! Чи ви бачили це? Правда, яке то страшне?

Але кольоровий журнал мабуть не зрозумів того, що турбувало книжку. Він, не звертаючи уваги на книжку, говорив до свого сусіда, захоплювався новим поступом, іншим світом...

-Що ж, - казав журнал, - хоч життя наше коротке, бо тільки кілька годин триває, але за те воно гарне, блискуче, шумне.

-Ні, ні! Це неможливо, щоб моє життя так коротко мало тривати! Хтось трудився наді мною, думав, писав... - затуляючи очі, шептала книжка. - Стільки скарбів народу, стільки людської праці на моїх сторінках і це все тільки на кілька годин життя?- Книжка замовкла і ще даліше заховалася в куток полицки.

Від того часу багато змінилося в хаті Романа. В кімнаті було темніше, ні один промінчик сонця не міг продертися крізь закриті завісами вікна. А всему винна була та велика скриня.

Книжка лежала опущена, самотня, притрушена порохом. Для неї вже ніхто не мав часу.

Найбільше книжці жаль було Романа. Він такий був цікавий до всего! Так любив слухати казок, оповідань. В нього очі горіли з радості, коли слухав, як читала йому мама або бабуня про далекий край його батьків - Україну.

Одного дня книжку стрінуло велике нещастя. Книжку разом з іншими її сусідами винесли до льоху. Там було холодно й темно.

Книжка дрижала з переляку. Вона в напруженні шукала в темряві когось із своїх давних приятелів. Вона хотіла почути хоч би якийсь знайомий шелест... Але в льоху панувала тиша.

Прийшла ніч. Крізь щілину проникало світло вуличної лампи. Книжка тепер виразно бачила своїх старих друзів. Ось запорошене піаніно з відірваною ногою викривилось від вогкості.

Нараз нічну тишу в льоху перервали звуки піаніна. Книжка надслухувала. -Хто ж це може грати? Чи це привид?

Бездовж клявіатури маршували сіренькі миші. Вони перескакували з білих клявішів на чорні, тягнули себе за хвостики і тоненько пищали. А мама-миша сиділа на верху піаніна і, радіючи, приговорювала:

-Ану ж, дітки, жвавіше гуляйте! А тепер зубчики погострять!

Розбіглися мишенята поміж книжки і давай їх гризти! Посипався дрібно посичений папір по долівці, зашелестіли картки книжок і журналів. Книжка була вдягнена в тверду окладинку і до неї ще миші не добиралися. Вона з переляку ще міцніше притулилася до холодної стіни. Нараз побачила вона, як на довгій павутинці спускався великий павук. Він прямо намірявся впасти на її плече, але перешкодила йому стояча лампа, на якій він спинився.

На долівці біля книжки лежав жмут пошарпаних карток. Колись то була така книжка як вона, а тепер поміж її листками розвели собі гніздо паперові молі. О! Це страшний ворог книжок, книжка це добре знала.

І так минуло літо, прийшла осінь. В льоху була все та сама тишина...

Одного дня Роман вертався з новацьких сходин. Він роздумував над тим, що говорив їм братчик.

-Будемо приготуватися до "Свята Книжки". Вишукайте в ваших домах забуті вами книжки, принесіть їх до домівки. Ми вшануємо їх звторів і вшануємо їх вартість. Зробимо виставку книжок, запросимо батьків, щоб оглянули, а тоді заложимо власну новацьку бібліотеку. Якщо будемо мати подвійні такі самі книжки, вишлемо їх там, де українські діти потребують українських книжок. В тому місяці кожний новак попросить батьків, щоб купили йому одну книжку, якої він ще не має. Книжка - то скарб народу! - закінчив братчик.

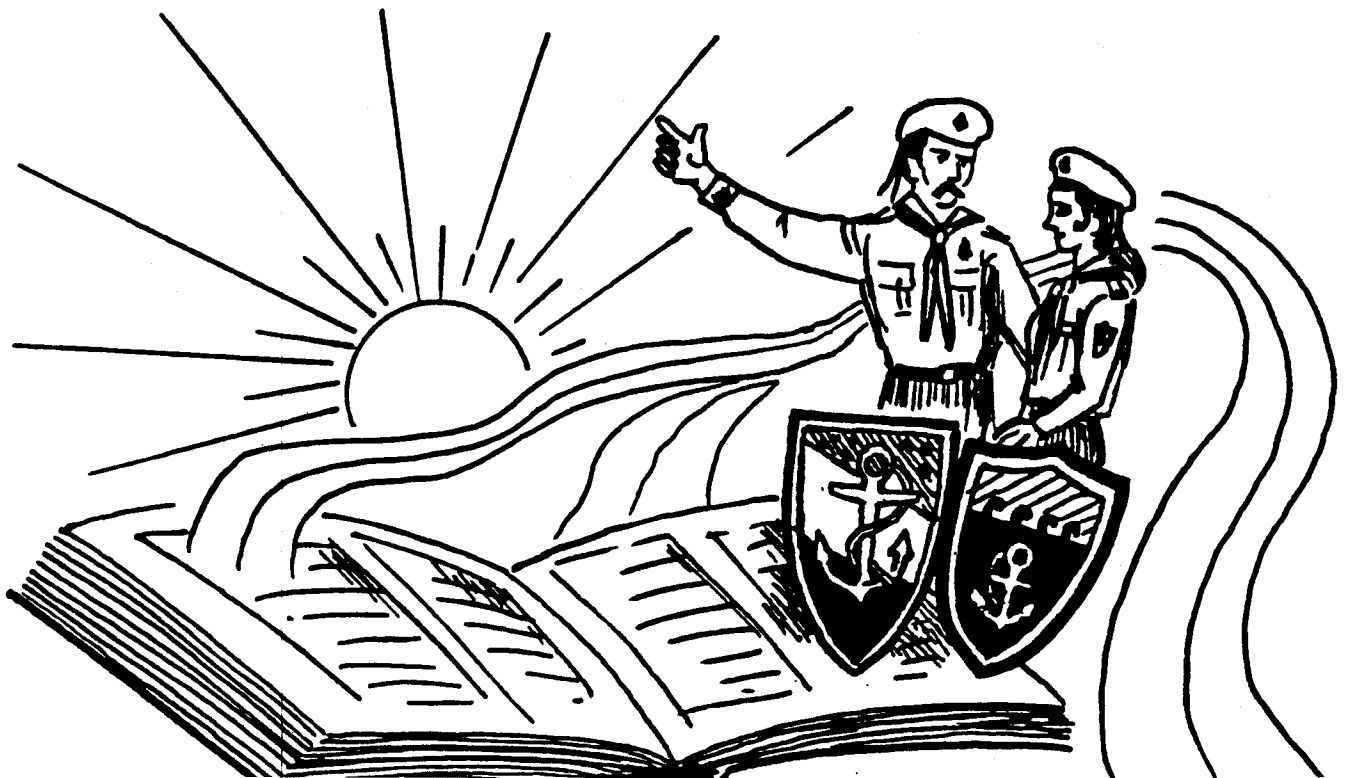
Роман зближався до свого дому. Перед вікнами його хати ріс великий, старий клен. Вітер струшував з дерева великі золотаві листки, підкидав їх, як би ними грався. Один великий листок через віконце впав до льоху.

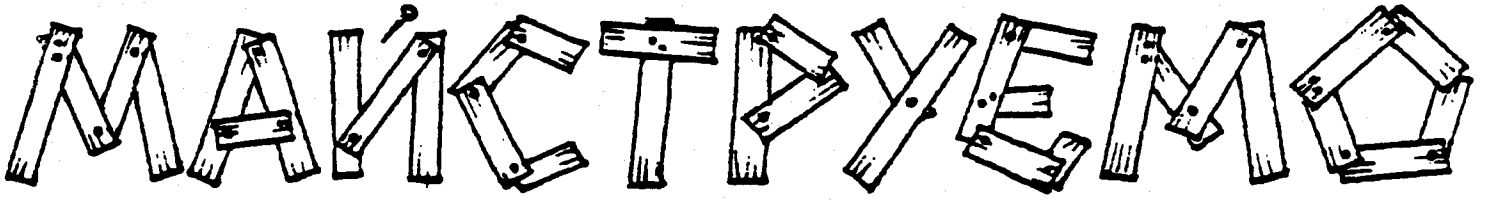
Роман збіг по сходах до льоху і засвітив світло. Листок лежав на заперошеній книжці.

Роман підняв книжку, обтер порох і розгорнув картки книжки. Це ж його улюблена книжка! Він стільки гарних казок наслухався з неї! Він врадуваний притиснув її до грудей і побіг до хати.

Вкортці в домівці новацтво обходило "Свято Книжки". Обгорнена в чистий папір, на видному місці лежала Романова книжка, прикрашена осінніми листками.

Стаха Гойдиш.

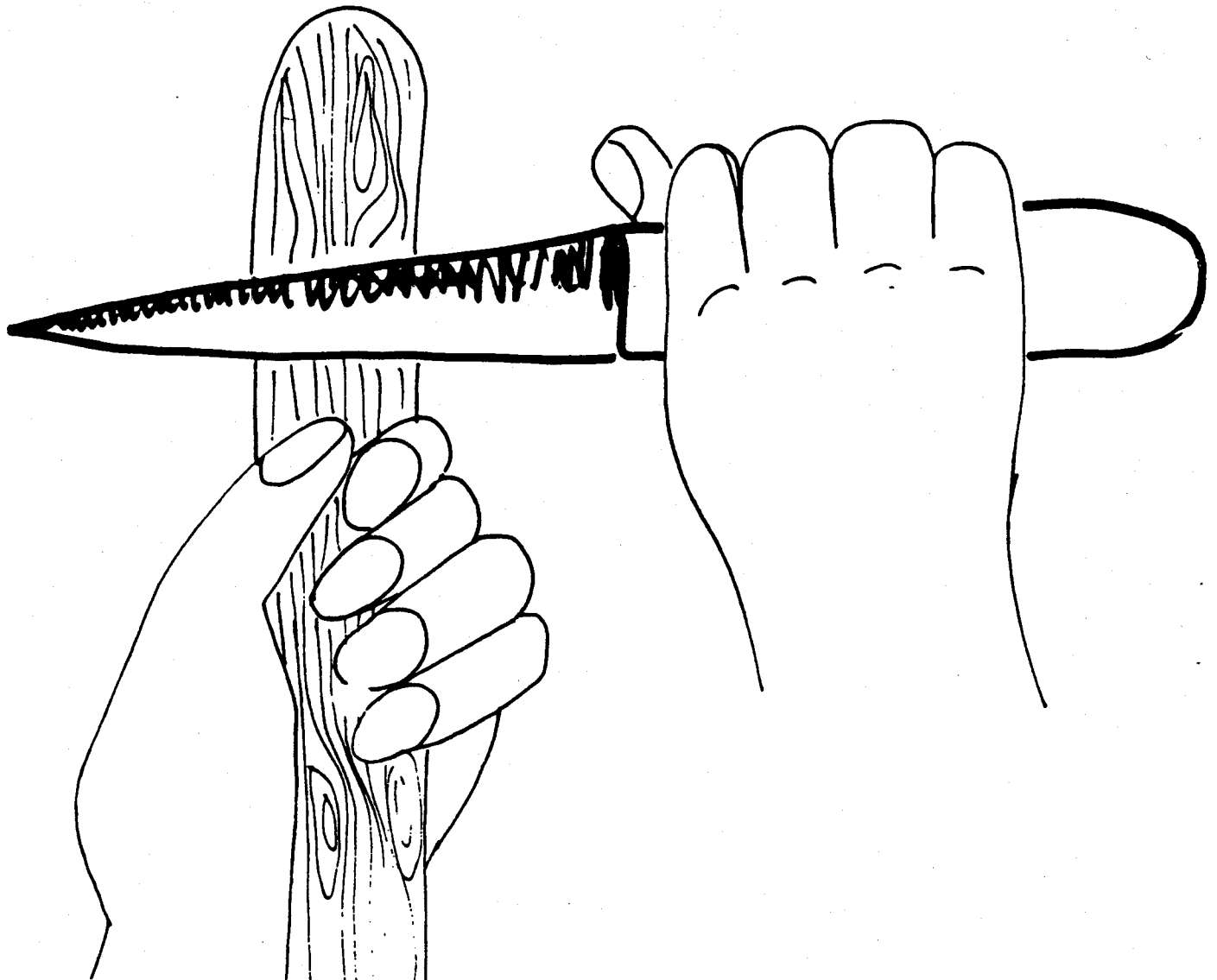

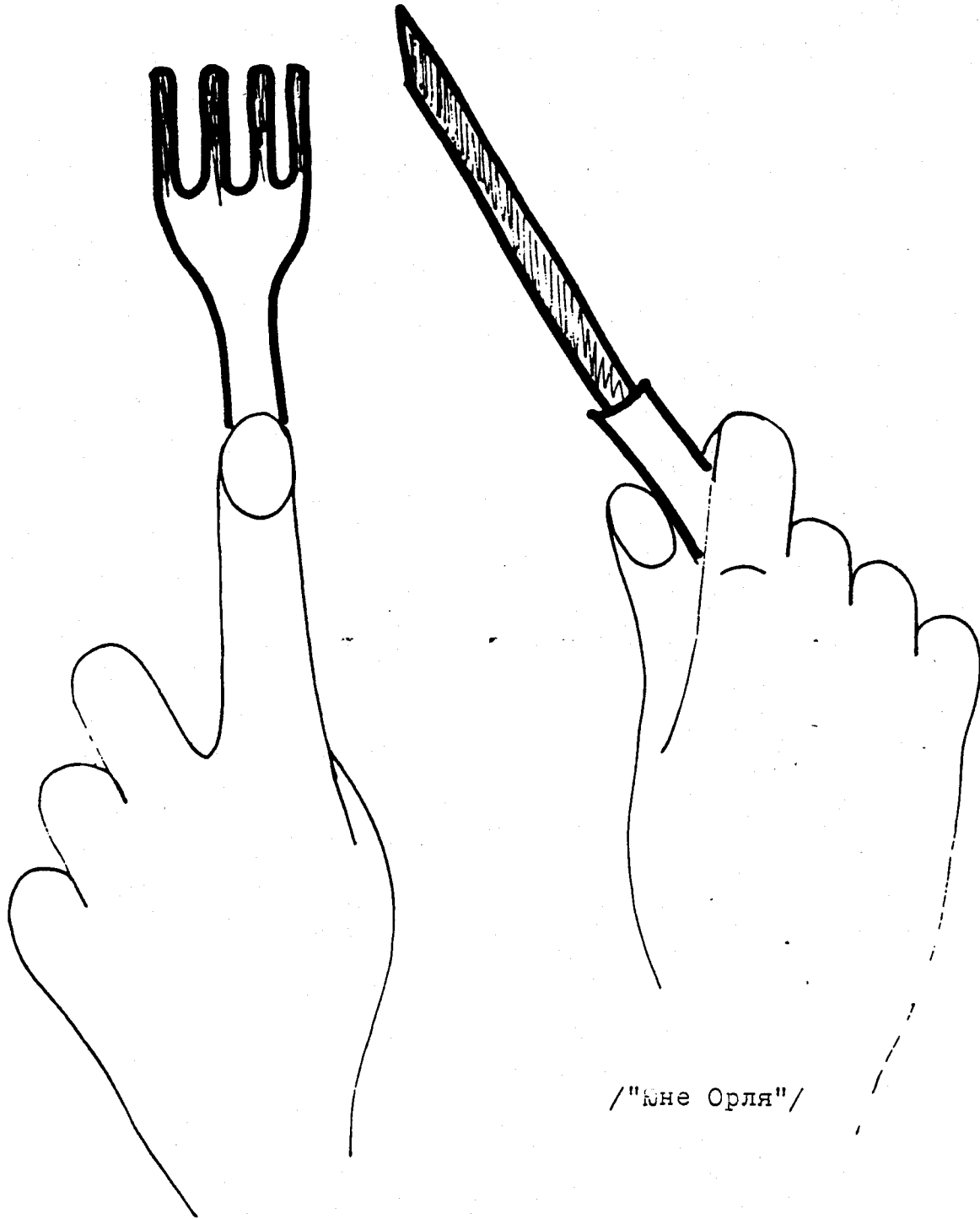
ЯК УЖИВАТИ НІЖ

а/ СТРУГАННЯ ПАТИКА

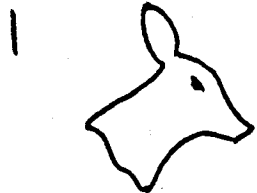
6/ ПРИ СТОЛІ

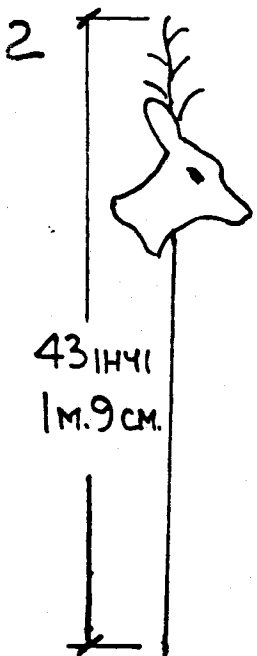
/"гне Орля"/

ТОТЕМ РОЯ ОЛЕНІВ"

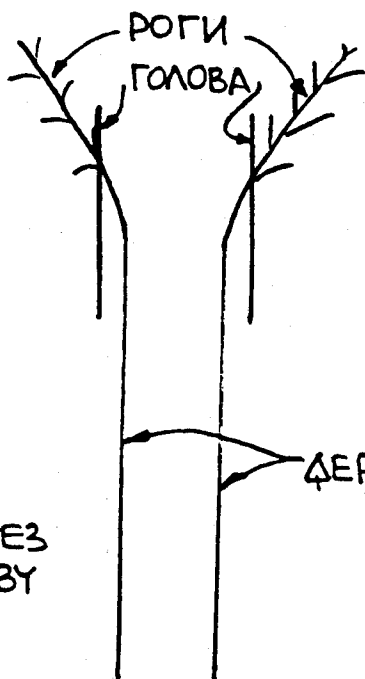
10

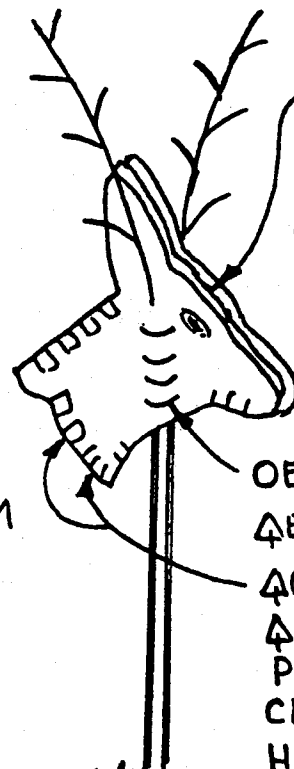
ВИТЯТИ (2) ГОЛОВИ ОЛЕНЯ З КАРТОНУ І НАРИСУВАТИ ЙОГО ОКО (ЩОБ ЗНАТИ КУДИ ПОВИНЕН ПРОХОДИТИ ДЕРЖАК) (РИС. 2а).

ВИТЯТИ (2) ДЕРЖАКИ ЗАЛИШАЮЧИ ВЕРХНІ ГІЛКИ "РОГИ ОЛЕНЯ". ПРОПХАТИ ДЕРЖАКА ЧЕРЕЗ КОЖНУ ГОЛОВУ ОКРЕМО ЯК НА РИС. "а"

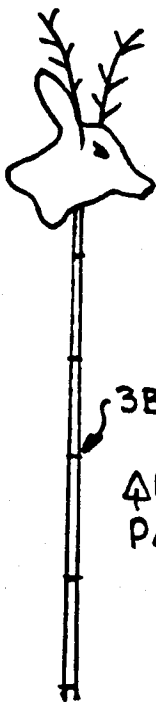

"б" ДВІ ПОЛОВИНИ ТОТЕМУ ГОТОВІ ДО ШИТТЯ ЯК НА РИС. "в"

ДРІТ ДЛЯ ЗМІЦНЕННЯ ЗОВНІШНИХ ОБРИСІВ
ОБШИТИ (2) ДЕРЖАКИ І ДОВКРУГИ ДВОХ ГОЛОВ РАЗОМ СИЛЬНОЮ НИТКОЮ АБО ПРИКЛЕЇТИ ЛІПКОЮ (ТЕЙП)

3

ЗВ'ЯЗАТИ (2) ДЕРЖАКИ РАЗОМ

ГОТОВИЙ ТОТЕМ

ПОСМАРЬВАТИ ВСЮ ПЛОЩУ ОЛЕНЯ КЛЕЄМ І НАКЛЕЇТИ ПАПІР НАКРИВАЮЧИ НИТКИ, ЩО ТРИМАЮТЬ ДЕРЖАК І ДВІ ПОЛОВИНИ ГОЛОВИ ОЛЕНЯ.
КОЛИ ВСЕ ВИСОХНЕ НАМАЛЮВАТИ ФАРБАМИ: ВОЛОССЯ, ОЧІ, НІС.
ЯК ВИСОХНЕ ФАРБА ПОСМАРЬВАТИ ГОЛОВУ І ДЕРЖАК ШЕЛАКОМ, ЩОБ ОХОРОНИТИ ТОТЕМ ВІД ВОГКОСТИ.

ДІТИ СПІВАЮТЬ

Триголосві пісні.

Ходю Народна пісня

Віс вітер.

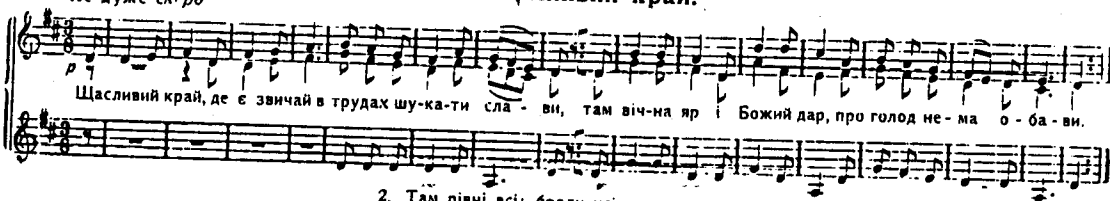

Ві-с ві-тер, ві-с буй-ний, ду-ба на-ги-на-є, сидить ко-зак на мо-ги-лі тай ві-тру пи-та-є

2. Скажи мені, буйний вітре:
де козацька воля?
Де фортуна, де надія,
де козацька доля?

3. Скажу тобі, мій козаче,
скажу, бо я знаю:
твоя доля козацька
в зеленому гаю.

Не дуже ск ро Щасливий край.

Щасливий край, де є звичай в трудах шу-ка-ти сла-ви, там віч-на яр і Божий дар, про голод не-ма о-ба-ви.

2. Там рівні всі: брати усі,
Кривди ніхто не знає,
Хто сам свій лан справля, той пан,
в пошані вік доживає.

Зробий Зубок

А. П. Коваль

ТИХІ ІГРИ

Коли грають у шахи справжні майстри, скільки б людей не спостерігало за грою, у залі стоїть напружена тиша. Хоч бої, які відбуваються між суперниками за шахову корону, безкровні, хоч шуму битви не чути, проте це справжня битва — з наступами і відступами, боями й перемир'ями, поразками й перемогами. Адже шахи — це «воєнна» гра. Зараз ви в цьому переконаєтесь.

Шахи, як відомо, з'явилися в Індії півтори тисячі років тому. Вони звалися чатуранга — «чотири роди військ». До складу тогочасних індійських військ входили бойові слони (тодішні «танки»), бойові колісниця (тодішня «артилерія»), кіннота і піхота. На шахівниці діяли усі ці чотири роди індійських військ.

Пізніше в Ірані, де цією грою також дуже захопилися, фігури колісниць були замінені човнами (звідси й назва фігури в російській мові — ладья, лодка). Українська назва однієї з фігур — тура — походить від французького слова тур — «башта», «вежа». Це вже залишки середньовічної «лінії оборони». Поле шахівниці розділялося «ровом», начебто наповненим водою, — згідно з середньовічною наукою оборони. Ще в Індії головна фігура, «король», мала особисту оборону. В Ірані фігуру цього охоронця називали ферзін — «начальник гвардії».

Головним завданням гри було поставити шаха-короля у безвихідь, але не вбивати його. Звичай того часу не дозволяли вбивати шаха навіть у бою. Його можна було ув'язнити в башті, закувати в кайдани, найкраще — в золоті, але позбавити його життя вважалося аж надто великим злочином. Тому під час гри шаха треба було лише «замкнути у в'язниці», а там він «помре» сам. Про це сповіщалося словами **еш шах мат** — «шах помер».

Шахи переможно крокували з країни в країну. У VII столітті вони завоювали Іран. У знатних і багатих родинах Ірану для юнаків брали спеціальних учителів цієї гри. Правителі країни вважали своїм обов'язком добре грати в шахи.

Далі шахи через завойовану арабами Іспанію переходять до Франції та Англії. У цей час на шахівниці з'являється **королева**. Звідкіля вона тут взялася?

Арабська назва гри була запозичена в іспанську мову. Звучала ця назва так: **андресатама**. Чусте, в слові є **тама**, а може це **дама**? Цю назву, незрозумілу для іспанців, почали перекладати як «гру дами», «турнір, змагання рицарів на честь прекрасної дами». А у Франції не лише так зрозуміли цю назву, а й поставили на шахівницю поряд з королем **королеву**.

Назва «**гра дами**» була перенесена на нову гру — **шашки** (шашки — зменшена форма від слова **шахи**). Ця гра була спрощенням гри в шахи: з усіх дійових осіб тут залишилися тільки пішаки і дами. Звідси й друга назва гри — **дамки**.

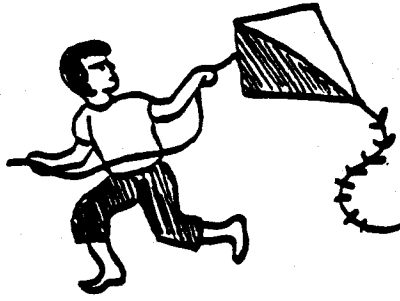
Тихою грою мало б бути й **доміно**, але, на жаль, шуму під час гри в **доміно** часом буває аж надто багато. Про час появи цієї гри є такі відомості: начеб-

то років триста тому її вигадали католицькі ченці. Вони проводили за цією грою весь вільний від молитов час.

Про назву гри єдиної думки немає. Одні вважають, що гра одержала назву від імені свого винахідника **аббата Доміно**. На думку інших слово **доміно** походить від латинського слова **домінус** — «пан». Назва гри тоді виявляється тісно пов'язаною з її правилами: той, хто першим закінчував гру, ставав **доміно** — тобто «паном».

Тихими іграми можна вважати також розгадування різних **ребусів** і **кросвордів** (хоча й при цьому буває багато галасу). Хоч і не дуже складна це штука — **ребус**, та назва у нього досить дивна й несподівана. Якщо слово **ребус** перекласти з латинської мови, то вийде «речами, предметами». Саме так — не «речі, предмети», а «речами, предметами». **Ребус** — це загадка, в якій заховане слово чи речення передається «речами», точніше — «намальованими речами, предметами». Так що назву ця загадка отримала дуже точну, хоч і було це давно — років чотиреста тому.

Слово **кросворда** складається з двох англійських слів: **крос** — «хрест» і **ворд** — «слово». Клітинки в кросвордах заповнюються літерами зверху донизу і з лівого боку на правий, утворюючи своєрідні **хрести**, «хрести». Вважалося, що **кросвордам** ще немає і ста років. Та ось під час розкопок одного римського поселення було знайдено напис, який дуже нагадував кросворда. Схожий кросворда вчені знайшли і в Помпеях, коли проводили там розкопки. От і виходить, що кросвордові біля тисячі років. Тільки про нього забули, а на початку нашого століття його «винайшли» вдаруге.

САМОДІЯЛЬНА ГРА

Людмила Гладких.

НІЧ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Дії особи.

Святий Миколай
Маленький ангелик без крил
Чортик
Оля
Орися
Люба
Катруся

Ангели (6)
Івась
Петро
Андрій
Білочка
Два зайчики
Лис

Ніч перед Миколаєм. Падає сніг. Сцена представляє ліс - ялинки притрушені снігом. На краю сцени на стовпі завішена поштова скринька. В глибині лампа; в її світлі видно, як кружляють сніжинки.

На сцену вискакує Білочка - вона розглядається кругом та шукає чогось поміж деревами. Відтак виходить на край сцени й присідає на пеньочку.

Білочка. Втомилась я, - цілий день бігала й шукала захованих осінніх горішків, та ніяк знайти не можна. Сніг усе закрив. Що ж я тепер робитиму? /Розглядається кругом/.

Як гарно тут - ялинки стоять, прикриті снігом, неначе прибрались у білий, святковий одяг на прихід святого Отця Миколая... І тихо так довкруги, навіть вітер-збиточник у цю ніч не хоче робити заколоту. /Надслухує/.
Чую чийсь кроки... хтось зближається. Краще заховатись за кущиками - побачу, хто це буде.

/На сцену входить Зайчиха з маленьким Зайченятком. В руках клуночки з яриною й яблуками. Білочка вискакує з-за кущика/.

Білочка. Але ж налякали ви мене, тіточко, налякали. А куди ж то ви вибралися зі своїм синочком?

Зайчиха. Здорово була, Білочко. Я вертаюся з відвідин від наших сусідів. Забарилась я дещо - а тут ще й сніг засипав дороги й стежки, так тяжко лісом пробиватися...

Білочка. А що ж ви несете в тім кошничку, тіточко?

Зайчиха. Подарували мені наші сусіди трохи свіжої ярини - солодкої моркви, капусти, зелених листочків, а малого синочка обдарили червоними яблучками. Покажи но, Яць, що ти там несеш у тім кошничку!

Яць. Дивись, Білочко, які гарні ці яблучка - такі червоні, лискучі, а пахнуть вони, аж у носі крутить. /Білочка зближається до Зайчихи і дивиться у кошничок/.

Зайчик: Бабу, що ти чомусь посумніла, моя дорогенька. Чи може тобі якесь лихо скоїлось? Скажи мені - може я зможу чим небудь допомогти тобі?

Білочка: Велике лихо, дорога тіточко, велике лихо! ... Згубила я слід до моєї кривки, де заховані були припаси на цілу зиму.

Зайчик: А як це сталося? Як це сталося?

Білочка: Ось так воно було: ціла наша родина пильно збирала горішки й ми складали їх у кривках недалеко нашої хати. Але одного дня прийшли якісь люди, почали рубати дерева й ми змушені були перенестися далше.

Зайчик: А що ж сталося з вашою хаткою?

Білочка: Ми збудували другу, але горішків ми вже не переносили, бо не було часу. А тут почав падати сніг і все покрив.

Зайчик: Не журися, Білочко, ми не залишимо тебе так на зиму без ніякої поживи. Ми щось придумаємо, як тобі допомогти.

Яць: Я вже знаю, що зробити: поспитаємо сову - вона все знає. Може вона бачила, де ти горішки ховала.

Білочка: Не думаю, Яць, що вона бачила це - бо вона в день спить, а я тільки в день горішки збирала і в день їх ховала.

Яць: Але всі кажуть, що вона наймудріша у нашому лісі. Вона все знає.

Зайчик /надслухує/: Тихо! Хтось до нас іде - я чую чийсь кроки. Сховаймося за кущі. /Всі ховаються. На сцену виходять Івась і Оля. В руках тримають листи до св. Миколая/.

Оля: Туди, Івасю, туди - ось там поштова скринька до котрої я кидала листи минулого року.

Івась: Це мій перший лист, який я написав сам - минулого року я ще не вмів зовсім писати.

Оля: Підійдім ближче до скриньки - я тобі поможу відкрити її, але ти сам мусиш цього листа вкинути.

Івась: Добре, Олю! Поможі мені, бо то досить високо уміщена ця скринька. /Зближається до скриньки. Хоче кинути листа, але Оля затримує його/.

Оля: А покажи мені, Івасю, цього листа, чи добру адресу ти написав?

Івась: Мені бабуня казала, щоб я написав ось так: "До Святого Миколая - Небо".

Оля: Справді, більше нічого не потрібно. Отця Миколая всі в небі знають, а особливо ангели-посланці, ті, що збирають листи від дітей.

Івась: А що ж ти написала на своєму листі?

Оля: Я написала: "До Святого Миколая - Небесна Канцелярія".

Івась: Це за тяжке слово для мене - та канцелярія. Я написав тільки "Небо". Можу вже кинути?

Оля: Кидай, Івасю і ходім до дому. Я тебе проведу, бо робиться що раз темніше й сніг паде і скоро закриве всі дороги.

Івасю: Дякую тобі, Оля. /Кидас листа/. Ходімо, але я ще не піду скоро спати, я буду ждати на Отця Миколая, може й побачу його. /Відходять. Зайчика виходить на сцену, розглядається, відтек підходить до скриньки, стає на задніх лабках і дивиться до неї/.

Зайчика: Як багато листів уже в цій скриньці! Чи чули ви, про що говорили діти? Вони кидали листи до святого Отця Миколая.

Білочка /вбігає з-за куща/: О, я пам'ятаю того доброго Святого Дідуса - з довгою білою бородою і добрими, мудрими очима.

Чує: А чи я бачив коли Святого Миколая?

Зайчика: Ти ще був дуже маленький і не пам'ятаєш, як Святий Отець переходив дорогою через ліс з білими крилатими ангелами.

Білочка /надслухує/: Тихо, тіточко. Здається, знова йдуть якісь діти. Я чую їхні голоси. /За сценою чути голоси. Всі звірі ховаються за кущі/.

Орися /за сценою/: Гей, дівчата! Сюди! Я бачу сліди на снігу... то певно туди веде стежка до поштової скриньки. /На сцену вбігають Дівчата з совгами на раменах/.

Люба: А ти, Катруся, маєш лист до Святого Миколая?

Катруся: А вже ж, що маю! Я ще вчора вночі писала його. Мій старший брат дуже був цікавий бачити його, але я йому не показала.

Орися: А чи хтось бачив уже колись справжнього Миколая?

Люба: Пам'ятаєте, як нам отець-катехит розказував на лекції релігії, що колись давно жив отець Миколай? Люди його бачили, знали, бо він дуже любив і опікувався дітьми, особливо бідними. А як помер, то пішов до неба тому, що був святий. І звідти дельше опікується добрими дітьми.

Катруся: Так! Я пригадую собі, що є така легенда, що святий Миколай випросив собі у Бога дозвіл в день його іменин обдаровувати дітей тим, про що вони просять.

Орися /шукає в торбинці/: Не можу знайти мого листа... /Катруся і Люба зближаються до неї/. Найшла! Слава Богу! А то думала, що загубила його.

Катруся: Дивіться, дівчатка, докрути тої скриньки на снігу сліди. А відгадайте, прошу, чіі вони? /Орися і Люба приглядаються/.

Орися: Я думаю, що ті більші - це зайчика сліди, а ті маленькі - не знаю, чіі вони будуть?

Люба: Чіі ж вони, як не білочка, а тут видно ще її хвостик на снігу відбився.

Катруся: Ходімо звідси, не бентежмо їх, може вони недалеко мають свої кривки.

Орися: Справді, ходім уже до дому. Сніг паде що раз більше. Він доріжку для Святого Миколая стелить. /Відходять. Хвилинка тихо, потім з-за кущика виходять Всі звірятка/.

Білочка: Чи чули ви, що вони говорили? Вони по слідах пізнали, що ми тут були.

Зайчика: Вони добрі діти, вони знають, як шанувати тишу лісу. Про них Отець Миколай напевно не забуде. /За сценою чути свист./

Білочка: О! О! Це вже хлопці! Скоро сховаймося, бо ніколи не можна знати, що вони готові зробити. Всі ховаються. Андрій і Петро входять на сцену. Андрій несе хатку збудовану для пташок/.

Андрій: Потримай мені обережно цю хатку. Я мушу знайти місце, де прикріпити її.

Петро: Ти сам її змайстрував?

Андрій: Ми на сходинах це робили й братчик казав занести її в таке місце, де найбільше пташок збирається.

Петро: Я думаю, що тут буде найкраще - затишна поляна, далеко від головної дороги - може ніхто не знищить її.

Андрій /уміщує хатку для пташок на ялинці/: А тут, у тій торбинці - пожива для них. Трохи зерняток і округинки з хліба. Я буду щоденно по школі сьди заходити й розглядати, чи не бракує їм чогось.

Петро: Якщо ти скочеш, я буду з тобою також сьди приходити. Може ми ще й іншим звіряткам будемо приносити їсти?

Андрій: А які ж тут звірятка заходять?

Петро: Білочки - для них горішків ми принесемо. А зайчикам - ярину, зелені листочки. Сернем - сіна.

Андрій: Не зла думка. Ми щось будемо робити. Але тепер я мушу тобі признатися - я маю листа до Святого Миколая. Я все ще вірю, що ангели ті листи збирають.

Петро: І я тепер маю листа - я не хотів у класі нікому казати, бо знаєш, як то підняли би мене на сміх. Але я дуже, дуже чекаю на цю ніч. Хоч кажуть, що я вже великий, а Святий Миколай тільки маленьким дітям дає дарунки. Але я щасливий, бо я вірю в це.

Андрій: Ти будеш листа кидати до скриньки, чи положиш за вікно?

Петро: Спробуймо кинути до цієї скриньки. Добре?

Андрій: Згода! Кидаймо! Оба зближаються до скриньки і кидають листи/. А тепер ходімо вже. /Виходять. З-за куців виходять Зайчика, Яць і Білочка/.

Зайчика /приглядається до хатки для пташок, залишеної хлопцями/: Чи ти чула, Білочко, розмову дітей? Не журися, не загинеш узими - вони напевно принесуть тобі горіхів.

Білочка: А все ж таки, тіточко, я хотіла би знайти нашу криівку. Ми цілу осінь збирали припаси, щоб було чим узими поживитись. /Непомітно на сцену входить Лис/.

Зайчика: А ти звідкіля взявся тут, у нашій околиці? Давно я тебе не бачила!

Лис: Я так тільки вийшов розглянути околицю та й побачив, що тут якісь люди до нашого лісу заїхали.

Білочка: Про це я вже розказувала тіточці - що якісь люди зрубали дерева, розкопали землю і там же пропали всі мої припаси на зиму.

Лис: То це ти зховала їх під великим деревом недалеко озера?

Білочка: А звідки ти це знаєш?

Лис: То я випадково туди попав. Як знаєте, я горішками не живлюся, ані зеленими листочками, як ви, тіточко і ваша достойна родина.

Білочка: Будь ласка, Лисе, розкажи мені, як мені дістатися до моєї кривки?!

Лис: Якщо ти бажаєш собі, я тебе проведу. Люди зрубали дерево і привалили ним вхід до твоєї кривки. Я сів собі під деревом приглядатися, що діється в тому господарстві. Сніг почав падати, засипати землю, мені зробилося холодно сидіти на одному місці, - то я почав сніг відгортати та й випорпав яму. Аж дивлюся - щось під ногами тверде й округле, як камінчики. Приглядаюся ближче - а то ж горішки! Я відразу знав, що це твої. Бо ж хто їх крім тебе і твоєї пухно-хвостой родини потребує? Чи не так, тіточко?

Зайчика: А вже ж, що так, добродію! Але скоро проведи Білочку до того місця. Ми маємо багато ще зробити. Нині ніч Святого Миколая.

Лис: Справді! Справді! А я забув зовсім! Що ж ви думаете робити в цю ніч?

Зайчика: Ми прометемо всі стежки й дороги, куди буде проходити Святий Отець.

Білочка: А я розвішу на гілках кілька мішечків горішків, так як минулого року ми зробили. Ангели занесуть у дарунку для добрих дітей.

Зайчик: А я подарув мої червоні яблучка, може вони також припадуться.

Білочка: Бувайте здорові, тіточко і ти, маленький Зайчику. Ходімо, Лисе, чим скорше до моєї кривки.

Лис: Щасливої ночі, дорога пані Зайчихо. Ходімо, Білочко. Може я чим небудь у цю ніч буду помічним. /Заслона/.

ДІЯ II.

Сцена представляє небо. По середині сцени, на підвищенні - крісло для Святого Миколая, прибране золотом матерією. Біля нього сидять Ангели, довільно розміщені. На краю сцени сидить маленький Ангелик без крил. Ангели приготувляють дарунки для дітей та складають їх на санки.

Ангел I: Так пізно вже, а ми ще не готові. Скоро приїде Святий Миколай і ми повинні летіти на землю.

Ангел II: Мої дарунки, що доручив мені Святий Миколай, уже готові. Ще тільки золотим папером обвинути та небесні зірки приклеїти.

Ангел III: А я чекаю на прихід отця Миколая, який пішов до небесної бібліотеки вибрати книжки для дітей.

Ангел IV: Небесні пекарі й цукорники напекли стільки солодких речей, що годі це все спакувати.

Ангел V: Всі вони люблять і поважають того доброго святого. Кожний хоче чимось йому прилужитись.

Ангел VI: А цей добрий Святий Дідусь про всіх пам'ятає - кожне прохання вислухає, кожний лист прочитає і ніколи нікому нічого не відмовить.

Ангел I: Не легко було ті листи збирати. Ми поділилися на дві групи. Одні збирали листи залишені за вікнами, а другі виймали з поштових скриньок.

Ангел II: Коби втих вітер і сніг так не падав - тяжко буде нам з тих гір з'їжджати до людських хат.

Ангел III: Не журіться, Ангели! Хіба ж ви не пам'ятаєте, як було минулого року?

Ангел IV: Я пам'ятаю! Як тільки ми злетіли на хмарах у долину, на крає лісу ждали на нас рогаті олені. Вони потягнули наші санки до хат, де спали сном спокійним діти.

Ангел VI: Назустріч нам виходили зайчики, білочки, лісові птиці. Білочки хвостиками сніг замітали, горішки розвішали на верхках дерев. Всі радо вітали Святого Отця.

Ангел I: Пора вже нам позносити з небесних комор усі дарунки і ждати на Отця Миколая.

Ангел II: Кодімо, Ангели - пора уже... /Всі Ангели виходять/.

Ангелик /лишається сам/: Добре, що залишили мене самого. Тепер я зможу докінчити свій дарунок для Отця Миколая /виймає з коробки сукняні капці і шнє/. З м'якої вовни я пошив їх, щоб наш добрий Дідусь не змерз, як буде їхати санками в далеку дорогу. /Хвилиною мовчанки, Ангелик докінчує шити і складає капці в коробку/. Слава Богу, - скінчив, а думав, що спізнюся. А тепер зав'яжу шнурочком та й передам Святому Отцеві. /Зав'язує пакунок. З бічних дверей виходить Чортик. Він підкрадається до Ангелика й приглядається дарункам, що стоять довкруги. У руках тримає в'язку різок/.

Чортик: А ти що робиш, безкрилий Ангелику? Бачу, що не дуже люблять тебе, коли ти ще крил не маєш.

Ангелик: Не твоє діло мішатися до наших небесних порядків. Дістану крила, коли заслужу на це.

Чортик: Коли б ти був зі мною, я б тобі вже давно про різки постарався.

Ангелик: Ти краще іди звідси, поки ангелів ще нема, а то тебе геть проженуть з неба.

Чортик: Мене післали з нашої канцелярії, щоб я різки до кожного пакунка доручив. Не всі ж вони такі добрі, як ви думаєте.

Ангелик: Святий Отець добре знає, що робить. А ти таки краще іди звідси, бо вже Ангели йдуть. Чи чуєш, як дзвіночки дзвонять?

Чортик: Сховавсь, а все ж таки різки я покладу на сям спід сенок /підкладає різки й відскакує поза сцену. Ангели входять на сцену та несуть повні коші дарунків. За ними Святий Миколай. Ангели складають дарунки на сінки./

Св. Миколай: Добре, Ангели, що скінчили свою роботу. Настав час вибиратися в дорогу. А ось - ще доложить ці книжки, які я вишукав з небесної бібліотеки. /Малий Ангелик стоїть посередині сцени з дарунком. Мовчанка. Св. Миколай запитав його/. А ти що маєш у тім пакунку? Для кого він призначений?

Ангелик /кланяється низько/: Преподобний Отче! Це для Вас я приготував цей сиромний дарунок. Прийміть його від мене!

Св. Миколай /здивовано/: Для мене дарунок?

Ангелик: Так, Святий Отче. Для Вас - прошу, не відмовте. Я для Вас це зробив у день Ваших іменин /подає дарунок/.

Св. Миколай /бере дарунок/: Коли для мене, то я відкрию його. /Відкриває./ Вовняні черевики! Які ж вони м'ягенькі і теплі! Ти сам їх пошив?

Ангелик: Так, я сам пошив. Я недавно з землі прибув і знаю, які там морози й сніги великі. Я подумав, що вони Вам, Святий Отче, в дорозі пригодяться.

Св. Миколай: Дякую Тьбі, Ангеліку. За твоє добре серце роблю тебе завідувачем небесної канцелярії на той час, як ми полетимо на землю. На другий рік ти полетиш з нами. Ходімо, Ангели, далека перед нами дорога. /Ангели формується в похід, беруть зі собою дарунки й виходять. За ними ступає Св. Миколай. Заслона/.

ДІЯ ІІІ

/Ангели дзвонять дзвіночками і входять на сцену./

Ангел І: Сюди, Святий Отче! Тут є добрі діти. Вони всі чекають на нас.

Св. Миколай /входить/: Мир дому цьому! До вас я, дорогі діти, прийшов з високого неба й дарунки для вас привіз. Ангели! Принесіть коші з дарунками і роздайте дітям, присутнім на залі. /Чортик підбігає з різками і стає напроти Миколая/.

Чортик: Дозвольте, Отче і мені роздати мої даруночки. Ось прутики тоненькі для тих, хто на них заслужив.

Св. Миколай: А хто тобі, кучохвостий, дозволив сюди прийти?

Чортик: Мене вислали самі найголовніші чорти - щоб я роздав різки тим, що нечемні були.

Св. Миколай: Це моє свято й ти не перешкадай нам. Ангели, роздавайте дарунки. /Ангели виймають дарунки і подають Св. Миколаєві. Св. Миколай читає і подає дітям. Чортик все підпихає різки. По роздачі дарунків, Св. Миколай прощається з дітьми/. А тепер, прощайте, діти. Ми спішимо даліше. Багато дітей на нас чекає по цілому світу. Прощайте! Будьте добрі! Слухайте тата й маму, вчіться добре. Любіть один одного та допомагайте другим. За рік, якщо ви будете добрими дітьми, я знова приїду до вас. Оставляйте з Богом! /Робить знак хреста й відходить. Завіса/.

ІЗ ПРИРОДНИЧОГО ЗАПИСНИКА

«...ЯК БІЛКА В КОЛЕСІ»

Хто з вас бачив циркове колесо, в якому бігає-крутиться маленька руденька білочка? Там, в середині колеса, є ще такі сходинки, які перебирає лапками білочка. Бачили?

Коли мама втомиться, вона каже: «Цілий день крутишся, як білка в колесі, а на завтра знову повні руки роботи».

Тиміш пригадує це дивне колесо і думає: «А як же в лісі або в парках? Де білочки беруть колеса, щоб бігати — розважатися? Ну, вони там просто перебігають, а то й плигають з гілки на гілку і з дерева на дерево... Невже й справді вони такі невидючі?»

І треба ж такому трапитися! Наче у відповідь на Тимкові думки татко, читаючи газету, раптом вигукує:

— Слухайте всі! Це цікаво! Заголовок — «Хто ледачіший за білку?»

— Як-як? — перепитує недовіжливо мама.

— А ось так, — відповідає тато. — Послухайте.

Він починає читати вголос замітку з такою чудною назвою.

«Учені уважно стежили протягом певного часу за поведінкою білок у лісі. Виявилось, що білки сидять у своїх «хатках» влітку майже 14 годин на добу, а взимку — 22 години, тобто майже не залишають своїх «хаток».

— А що вони роблять у своїх «домівках»?

— Та лежать же! Лежать, бо бігти там немає де. От тобі й роботяща білка, яка цілий день крутить колесо! В колесі вона крутиться з переляку, намагаючись вибратися звідти, утекти!

— А чому вона біл-ка, а не руд-ка або риж-ка?

— А вона й не білка зовсім, це її так звать скорочено. А повна її назва — біла вевериця або вивірка. Цим словом звать її в багатьох мовах, тільки вимовляють по-різному. Назвали її так дуже давно. В основі назви давній корінь -вер-, який означав «вигинати». Значить, найпомітніша риса нашої біл-

ки — здалеку видний вигнутий хвіст. Білою, точніше, сіро-білою, вона буває взимку, коли на неї полюють.

У казках білка і пісеньку співає, і золоті горішки гризе, і хвостом вогненно-рудим ліс восени фарбує, а насправді вона поїсть та й спить...

А. П. Коваль

РОЗГАДАЙТЕ?

Два сини, два батьки
Три риби зловили,
Без великих спорів
Так ся поділили,
Що кожному одна ціла
Дісталася без розділа.

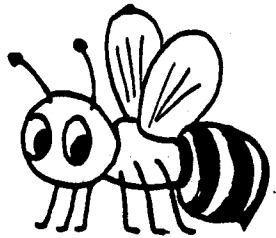
Батько, син, онук

Олександр Духнович

Мене просять і чекають,
А як покажусь - утікають.

Доц

Подав: Старий Орел.

ПРИКАЗКИ

Любити, як собака цибулю.

Ж Ж Ж

З тої муки хліба не буде.

Ж Ж Ж

Нехай буде гречка, аби не сперечка.

Ж Ж Ж

На злодієві шапка горить.

Ж Ж Ж

Чув, що дзвонили, але не знає, де.

Ж Ж Ж

ЦІКАВЕ ЗВІДУСІЛЬ

Єдина країна в світі,
де не викладалася в
університетах історія
цієї країни, де історія
вважалася чимось забороненим,
ворожим і контрреволюційним,
— це Україна. Другої такої
країни на земній кулі нема.
О. ДОВЖЕНКО.

ПОСЛУХАЙ!..

Послухай, як трава росте,
напоєна дощами,
і як до тебе рідний степ
шепоче колосками.

Послухай, як струмок дзвенить,
як гомонить ліщина, —
з тобою всюди кожна мить
говорить Батьківщина.

Послухай, як співає сад,
в гіллі пташок гойдає.
Той сад тобі і сонцю рад,
коли отак співає.

Послухай, як вода шумить —
Дніпро до моря лине, —
з тобою всюди кожна мить
говорить Батьківщина.

П. Осадчук.

СІЧОВІ СТРІЛЬЦІ

Сидів соловей на дереві,
Тихесенько співав собі
Аж побачив, що на горі
Ідуть Січові Стрільці.

— Їх прапор видно довкруги,
Не забути мені їх ніколи! —
Сказав собі соловей тоді,
Як ті йшли через поле.

Москалів вони йдуть бити,
Розбивати і трощити,
Спішать з ними воювати —
Україну визволяти.

Сидів соловей на дереві,
Тихесенько співав собі,
Як побачив, що на горі
До бою йдуть Січові Стрільці.

Новак Андрій Шука,
Рій "Карпатські вовки", Торонто

* * *

— Не кидайсь хлібом, він святий!
В суворості ласкавій,
бувало, каже дід старий
малечі кучерявій.

— Не грайся хлібом, то ж бо гріх!
Іще до немовляти,
щасливий стримуючи сміх,
бувало, каже мати.

Бо красен труд, хоч рясен піт,
бо жита дух медовий
життя несе у людський світ
і людські родить мови.

Хто зерно сіє золоте
в землі палку невтому,
той сам пшеницею зросте
на полі вселюдському.

М. Рильський.

СОНЦЕ.

У сонця багато-багато промінців-прутиків.
Ними воно підганяє каченят до річки.

ДОЩ.

Знаєш, чому іде дощ? Земля чорна і просить умити її.
Дощ ллє з неба, вмиває землю, і вона стає зелена-зелена.

ДОРОГА.

Дорога добра. Вона дозволяє ходити по ній. Вона чекає на нас біля воріт, щоб одвести до дідуся на баштан. Дорога завжди лежить, і тільки на горбі підводиться, щоб глянути на небо: чи не збирається на дощ?

ОЗЕРО.

Добре озеру. Сидить собі цілий день у воді і купається.
С. Вангелі.

ПРО ДІВЧИНКУ СТАНКУ
І ХЛОПЧИКА ХРИСТО.

Варна — сонячне місто.
Небо таке безхмарне!..
Люблять і Станка, й Христо
місто своє прегарне.

У Варні
люди прегарні.
У Варні
пляжі прегарні,
вся Варна неначе сад:
на кожному узгір'ї,
на кожному подвір'ї
висне важкий виноград.

На винограднику зранку
побачите Христо і Станку.
Умілі вони та зугарні,
дарма, що такі малі.
Збирають грона янтарні,
у плетені кошелі.

І може ті самі грона
у Київ домчать у вагонах,
запахнуть у вас на столі,
засяє роса іскристо
на ягодах на медових...

Згадайте тоді про Станку,
згадайте тоді про Христо, —
болгарів, друзів чудових
із сонячної землі.

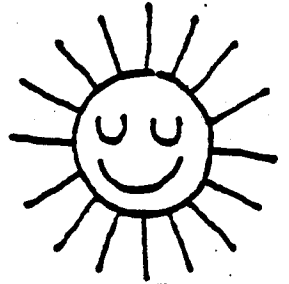
О. Пархоменко.

ОРЛЯЧА

ВЗВАГА

Е. Распе.

ІСКРИ З ОЧЕЙ.

У Петербурзі мені жилося добре. Я часто ходив на полювання і тепер із задоволенням згадую ту веселу пору, коли зі мною мало не щодня траплялося стільки чудесних історій.

Одна історія була дуже кумедна. Річ у тому, що з вікна моєї спальні було видно великий ставок, де водилося багато всякої дичини.

Якось уранці, підійшовши до вікна, я помітив на ставку диких качок. Миттю схопив я рушницю і стрімголов кинувся з дому. Але, збігаючи східцями, я так ударився головою об двері, що з очей у мене посипалися іскри. Це не спинило мене. Я побіг далі. Ось нарешті й ставок. Прицілююсь у найжирнішу качку, хочу вистрілити — і з жахом помічаю, що в рушниці немає кременю. А без кременю неможливо стріляти.

Що робити? Побігти додому по кремень? Але ж качки тим часом можуть полетіти!

Зажурений, опустив я рушницю, проклинаючи свою долю. Аж раптом мені спала на думку блискуча ідея. З усеї сили я вдарив себе кулаком у праве око. З ока, звичайно, так і посипались іскри і порох у ту ж мить зайнявся. Так! Порох зайнявся, рушниця вистрілила і я вбив одним пострілом десять пречудових качок. Раджу вам кожного разу, коли ви задумаете розвести вогонь, добувати іскри в отакий спосіб.

/ "Пригоди Барона Мюнхгаузена" /

ПОРАДИ МУДРОЇ СОРОКИ

28

Листи для Мудрої Сороки слати на адресу Редакції /див.: ІІ стор. обкладинки/ з допискою: "Для Сороки"

ДОРОГА СОРОКО!

Я знайшла вимріяну суконку на пластову "Маланку". Але вона на одну величину за тісна. Чи можеш порекомендувати добру дієту? Соня

ДОРОГА СОНЮ!

Кожного разу, як сідаєш за стіл, з'їдь тільки половину того, що на твоїй тарілці, а рештою погодуй свою собачку. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!

Чому новаки на збірку ставть у круг, а не в лаву? Петрусь

ДОРОГИЙ ПЕТРУСЮ!

Круг - це така уставка, де кожний може бачити всіх інших, що стоять у крузі. Це відповідає похитці новацького віку. Тому теж братчики й сестрички завжди стоять зі своїми новачками в крузі, а ніколи поза ним. У новацькому крузі має своє місце кожний новак, кожна новачка, кожна сестричка і кожний братчик. Тільки ті, що не належать до новацького гурту, стоять поза нашим кругом.

Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!

Цього року в таборі одній новачці пропали гроші й вона говорила, що їх украла друга дівчинка. Це було дуже неприємно. Чи можна заборонити дітям привезити гроші до табору? Катруся

ДОРОГА КАТРУСЮ!

Діти часами потребують тришки дрібних грошей, якщо є нагода щось закупити в кремничці, чи щоб кинути на "тацу" під час Служби Божої. Але найкраще, щоб першого дня табору сестричка (чи братчик) зібрала всі гроші від дітей на переховання. Треба точно записати, хто скільки мав і видавати їм, коли потребують, також з евіденцією коли й скільки виплачено. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!

Я купив "моїй" сестричці перстень, а вона не хоче його від мене взяти. Що робити? Бурлака

ДОРОГИЙ БУРЛАКО!

Запрягайте, хлопці, коні! Сорока

Ж Ж Ж

